

تخریب بارگاه ائمه بقیع (ع) و صحابه پیامبر (ص) دردناک ترین حادثه معاصر

دردناک‌ترین حادثه تاریخی - اسلامی معاصر به هشتم شوال سال ۱۳۴۴ و پس از روی کار آمدن سومین حکومت وهابی عربستان مربوط می‌شود...

دردناک‌ترین حادثه تاریخی - اسلامی معاصر به هشتم شوال سال ۱۳۴۴ و پس از روی کار آمدن سومین حکومت وهابی عربستان مربوط می‌شود؛ سالی که وهابیون به فتوای سران خود مبنی بر اهانت و تحقیر مقدسات شیعه، مراقد مطهر ائمه و اهل بیت پیامبر (ص) را مورد دومین هجوم وحشیانه خود قرار دادند و بقیع را به مقبره‌ای ویران شده و در واقع مهجور و ناشناخته تبدیل کردند.

بقیع در لغت به زمین گسترده و بزرگی گویند که دارای درخت باشد که یکی از آنها، بقیع "غرقد" است. غرقد، نام درختی است که در منطقه بقیع بوده است، گرچه بعدها آن درختان را کندند، ولی اسم آن باقی ماند و این زمین، معروف به بقیع الغرقد شد. بقیع زمین مستطیل شکلی در شرق مدینه است که ۱۰۰ در ۱۵۰ متر بوده، ولی بارها توسعه پیدا کرده است. برخی آنرا در اصل ۸۰ در ۸۰ متر دانسته‌اند که بعدها با اضافه شدن حش کوکب و... به آن، به ۱۵۰ در ۱۰۰ متر رسید.

این قبرستان، مهمترین قبرستان در اسلام است که بخش مهمی از تاریخ اسلام را در خود جای داده و کتاب بزرگ و گویایی از تاریخ مسلمانان به شمار می‌آید. قبرستان تاریک و خاموش فعلی بقیع، آرامگاه چهار امام معصوم (ع)، بسیاری از صحابه بزرگوار، یاران پیشوایان معصوم و شهیدان گرانقدر صدر اسلام است. در این قبرستان، بیش از هزار نفر از صحابه گرامی رسول خدا (ص)، تابعان، قاریان و سادات بنی هاشم مدفونند، البته بیشتر قبور آنان جز چند تن معدود، گمنام و نامعلوم است. در کتابهای زیارت و دعا آمده است که هنگام زیارت بقیع، به سبب قداست آن مکان که روزی قدمهای مبارک پیامبر اعظم (ص) بر آن نهاده شده و بهترین اولیای خدا در آن مدفونند، با پاهای برهنه وارد شوید. همچنین از رسول خدا (ص) چنین روایت شده است که روز قیامت هفتاد هزار نفر از بقیع بی‌حساب راهی بهشت می‌شوند در حالی که صورت آنها چون ماه شب چهارده می‌درخشد.

براساس روایت‌های متقن تاریخی، قبرستان بقیع در گذشته به این شکل نبوده و بیشتر قبور دارای بارگاه و ضریح بوده‌اند تا اینکه یکبار در سال ۱۲۲۰ و بار دوم در هشتم شوال ۱۳۴۴ هجری قمری (۱۹۲۶ میلادی) وهابیهای کوردل سعودی به دلایل واهی تمامی گنبد‌ها و قبه‌های موجود را تخریب کردند که این روز در تاریخ تشیع بنام یوم الهمدم نامگذاری شده است.

تا پیش از تخریب و ویرانی قبور مطهر بقیع توسط وهابیت متعصب که براساس معتقدات خود به تخریب بسیاری از آثار تاریخی پرداختند، بر روی قبور پیشوایان و سایر بزرگان اسلام که در مدینه مدفون بودند گنبد‌ها و بناهایی قرار داشت. ائمه بقیع در بقعه بزرگی که به طور هشت ضلعی ساخته شده بود و اندرون و گنبد آن سفیدکاری شده بود مدفون بودند. پس از تسلط وهابیون بر مدینه آن‌ها ضمن تخریب قبور، آثاری که بر روی قبور قرار داشت را نیز از بین بردند. در جریان این واقعه بارگاه امام حسن مجتبی (ع)، امام سجاد (ع)، امام محمدباقر (ع) و امام جعفر صادق (ع) ویران شد. آنان اضافه بر قبور مطهر ائمه معصومین (ع)، دیگر قبور را هم تخریب کردند که عبارتند از: قبر منسوب به فاطمه زهرا (س)، عبدالله بن عبدالمطلب و آمنه پدر و مادر پیامبر اسلام، قبر مطهر فاطمه بنت‌اسد (ع) مادر امیرالمومنین (ع)، قبر مطهر حضرت ام‌البنین (ع)، قبرعباس عموی پیامبر، ابراهیم پسر پیامبر (ع)، قبر اسماعیل فرزند حضرت صادق (ع)، قبر دختر خواندگان پیامبر (ع)، قبر حلیمه سعدیه مرضعه پیامبر (ع) و قبور شهدای زمان پیامبر (ع).

نخستین تخریب قبور مطهر ائمه بقیع به دست وهابیون سعودی در سال ۱۲۲۰ هجری یعنی زمان سقوط دولت اول سعودی‌ها توسط حکومت عثمانی روی داد، پس از این واقعه تاریخی اسلامی با سرمایه‌گذاری مسلمانان شیعه و به کار بردن امکانات ویژه‌ای، مراقد تخریب شده به زیباترین شکل بازسازی شد و با ساخت گنبد و مسجد، بقیع به یکی از زیباترین مراقد زیارتی و در واقع مکان زیارتی - سیاحتی مسلمانان تبدیل شد.

دومین و در واقع دردناک‌ترین حادثه تاریخی - اسلامی معاصر به هشتم شوال سال ۱۳۴۴ و پس از روی کار آمدن سومین حکومت وهابی عربستان مربوط می‌شود؛ سالی که وهابیون به فتوای سران خود مبنی بر اهانت و تحقیر مقدسات شیعه، مراقد مطهر ائمه و اهل بیت پیامبر (ص) را مورد دومین هجوم وحشیانه خود قرار دادند و بقیع را به مقبره‌ای ویران شده و در واقع مهجور و ناشناخته تبدیل کردند.

وهابیون در سال ۱۳۴۳ هجری قمری در مکه گنبد‌های قبر حضرت عبدالمطلب (ع)، ابیطالب (ع)، خدیجه (س) و زادگاه پیامبر (ص) و فاطمه زهرا (س) و "خیزران" عبادتگاه سری پیامبر (ص) را با خاک یکسان کردند و در جده نیز قبر "حوا" و دیگر قبور را تخریب کردند. در مدینه نیز گنبد منور نبوی را به توپ بستند، ولی از ترس مسلمانان، قبر شریف نبوی را تخریب نکردند آنها همچنین در شوال ۱۳۴۴ با تخریب قبور مطهر ائمه بقیع (ع) اشیاء نفیس و با ارزش آن قبور مطهر را به یغما بردند و قبر حضرت

حمزه (ع) و شهدای احد را با خاک یکسان و گنبد و مرقد پدر و مادر پیامبر(ص) و دیگر قبور را هم خراب کردند.

وهابیون متعصب در همان سال به کربلای معلی حمله کردند و ضریح مطهر حضرت امام حسین(ع) را کندند و جواهرات و اشیاء نفیس حرم مطهر را که اکثراً از هدایای سلاطین و بسیار ارزشمند و گرانبها بود، غارت کردند و قریب به ۷۰۰۰ نفر از علما، فضلا و سادات و مردم را کشتند. سپس به سمت نجف رفتند که موفق به غارت نشدند و شکست خورده برگشتند. تخریب بقیع، با عکس‌العمل شدید مسلمانان و به ویژه شیعیان جهان مواجه شد. مسلمانان ایران، عراق، قفقاز، آذربایجان، ازبکستان، ترکمنستان، قزاقستان، تاتارستان، ترکیه، افغانستان، چین، مغولستان و هندوستان، در برابر این مسئله موضع‌گیری کردند دولت و مجلس آن روز ایران نیز در این زمینه، موضع‌گیری رسمی کرد. همچنین فقیهان و بزرگانی چون آیه‌الله‌العظمی سید ابوالحسن اصفهانی، آیه‌الله شیخ محمد خالصی و آیه‌الله شهید سید حسن مدرس، این اقدام را محکوم کردند.

در کنفرانس کشورهای اسلامی، مرحوم شیخ محمدحسین کاشف الغطاء، سیدامین حسینی مفتی فلسطین و سید محمدتقی طالقانی (آل احمد) نماینده آیت الله العظمی بروجردی در مدینه، شرکت کردند. همچنین مراجع و بزرگانی دیگری مانند آیات عظام حاج شیخ عبدالکریم حائری، حاج آقا حسین قمی، سید محسن حکیم، سید هبة‌الدین شهرستانی و امام خمینی(ره) در این مورد موضع‌گیری کردند و امام خمینی(ره) نامه‌ای خطاب به شاه عربستان نگاشت.